

A Pécsi Ítéltábla a dr. Molnár Beáta ügyvéd (fél címe 1) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szikla Gergely ügyvéd, fél címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti indított perében a Pécsi Törvényszék 2016. november 2. napján kelt 11.P.20.814/2015/17. számú ítélete ellen a felperes által 18. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 45.000 (negyvenötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2007. november 27. napján megvásárolt egy **A** típusú személygépkocsit a **J Kft.**-től, amelyhez az alperes jogelődje 3.375.000 forint svájci frank alapú kölcsönt nyújtott 120 hónap futamidőre. A kölcsönszerződést az alperesi jogelőd nevében és helyette eljárva a **J Kft.** képviselője, **B A** írta alá. Az aláírásra a 2006. október 24. napján kelt, a **J Kft.** és az alperes jogelődje között létrejött együttműködési megállapodás és a 2007. november 23. napján aláírt egyedi meghatalmazás alapján került sor.

A kölcsön változó kamatozású és változó futamidejű volt, az éves ügyleti kamatláb 14,13 %, a teljes hiteldíjmutató mértéke 15,83 %. A maximális futamidőt 132 hónapban, a havi törlesztőrészlet összegét 52.674 forintban határozták meg. A szerződés 7. pontjában rögzítették, hogy deviza alapú finanszírozás esetén a törlesztőrészletek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyam és kamat alakulásától függően változhat. Ennek jelentős kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelődése nem csak az esedékes törlesztőrészletek növekedését eredményezheti, de a teljes hátralévő tőketartozást is növeli. A hitelszerződés lejárat előtti megszűnése vagy módosulása esetén a teljes hátralévő tőketartozást érintő árfolyamkülönbözet egy összegben esedékessé válik. Az adós kijelentette, tudatában van a deviza alapú finanszírozás fokozott kockázatának, és vállalja ennek következményeit. Ugyanezt tartalmazta az alperesi jogelőd üzletszabályzatának 18.3.4. pontja is.

A szerződés 12. pontja értelmében a szerződésben és annak mellékleteiben nem szabályozott feltételekben a hitelező üzletszabályzata az irányadó. Az adós a szerződés aláírásával kijelentette, hogy az üzletszabályzatot átvette, megismerte, és az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismerte el.

Az alperes jogelődje a 2013. január 14-én kelt levélben a kölcsönszerződést felmondta.

A felperes módosított keresetében a 2007. november 27-én kelt ... számú hitelszerződés érvénytelenségének megállapítását, jogkövetkezményként annak érvényessé nyilvánítását, és az alperesnek 1.580.115 forint túlfizetés visszafizetésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint a szerződés a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (továbbiakban Hpt.) 213.§ (1) bekezdés *a) b) d) és e)* pontjába ütközik, mert nem tartalmazza a szerződés tárgyát, a törlesztőrészletek számát, összegét és a törlesztési időpontokat, a kamatváltozás és a THM számítás módját. Hivatkozott arra, hogy az árfolyam-kockázat ügyfélre terhelése a pénzügyi teljesítés lehetetlenüléséhez vezetett, és tisztességtelen, ezért a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban 1959. évi Ptk.) 228.§ (3) bekezdése alapján semmis. A hitelező nem tett eleget a tájékoztatási, azaz az 1959. évi Ptk. 205.§ (3) bekezdése, a Hpt. 203.§ (4) és (5) bekezdése szerinti kötelezettségének, az üzletszabályzatot nem tárgyalta meg egyedileg, így az nem képezheti a szerződés részét (1959. évi Ptk. 205/B.§ (1) és (2) bekezdése), továbbá hiányzik a szerződésről a jogszerű aláírás, amely az 1959. évi Ptk. 217.§-a szerint ugyancsak semmisségi ok, hasonlóan a kockázatfeltáró nyilatkozat hiányához.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését, érdemben pedig a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest az elsőfokú eljárás költségeinek megfizetésére. Határozatának jogi indokolásában kifejtette, hogy a per megszüntetésének az alperes álláspontjával ellentétben nem volt helye, mert a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (továbbiakban DH2 törvény) 37.§ (1) bekezdésében írt, a jogkövetkezmény alkalmazására vonatkozóan a felek közötti elszámolásra kiterjedő és összességében is megjelölt határozott kereseti kérelmet terjesztett elő a felperes.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felek között az 1959. évi Ptk. 523.§ (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződés jött létre, amely a 685.§ *e)* pontja alapján fogyasztói szerződésnek, és a Hpt. 2. melléklet III/13. pontja szerinti lakossági kölcsönnek minősül. A Hpt. 213.§ (1) bekezdés *a)* pontjával kapcsolatban kifejtette, hogy a szerződés 4. pontja tartalmazza annak tárgyát, a hitel 3.375.000 forintos összegét, amely egy meghatározott gépjármű vásárlásához nyújtott, változó kamatozású és változó futamidejű, svájci frank alapú, de forintban kifejezett kölcsön volt. A forintban meghatározott kölcsön svájci frankra váltásának szabályait a szerződéshez mellékelte üzletszabályzat 17. és 18. pontja meghatározza, így az adós tartozása a szerződéskötés időpontjában egyértelműen rögzült. A Hpt. 213.§ (1) bekezdés *e)* pontjával összefüggésben utalt arra, hogy a szerződés 7. pontja szerint az adós a hitel visszafizetését 120 havi törlesztőrészlet megfizetésével teljesíti, a törlesztőrészlet azonban - az üzletszabályzatban rögzítetteknek megfelelően - változhat, a maximális futamidő 132 hónap. A szerződés és az üzletszabályzat szerint a költségek nyilvánvalóan változóak, ezeket hirdetmény útján szabályozta, illetőleg módosította a pénzügyi intézmény, a teljes hiteldíj mutatót pedig a kölcsönszerződésben feltüntette. Amennyiben pedig olyan díjat, költséget vagy egyéb járulékot terhel ki a fogyasztóra, amelynek felszámítására nem jogosult, az nem a szerződés érvénytelenségét eredményezi, hanem az ezzel kapcsolatos igény a felek közötti elszámolás során érvényesíthető. Kiemelte, hogy a DH2 törvény szerinti elszámolás megtörtént, az felülvizsgálatnak minősül, így az elszámolással orvoslásra kerültek a felperes kifogásai. A szerződés Hpt. 213.§ (1) bekezdés *b)* és *c)* pontjára alapított érvénytelensége ezért nem állapítható meg.

A szerződés 7. pont második bekezdését, valamint az üzletszabályzat 18.3.4. pontját az árfolyamkockázatról történő tájékoztatás tekintetében megfelelőnek minősítette az elsőfokú bíróság. A Kúria 6/2013. számú PJE határozat 3. pontja alapján kifejtette, hogy a tájékoztatási kötelezettségnek az árfolyamváltozás lehetőségére és annak a törlesztőrészekre történő hatására kell kiterjednie. Az árfolyamváltozás mértékére és valószínűségére vonatkozó tájékoztatási kötelezettsége az alperes jogelődjének nem volt, az nem is lett volna teljesíthető. Az üzletszabályzatot a felperes átvette, a szerződés 12. pontja szerint ezt aláírásával igazolta. Az 1959. évi Ptk. 205/B.§ (1) bekezdése szerint az a kölcsönszerződés részévé vált, jogosítja és kötelezi a feleket, ezért nem volt jelentősége annak a körülménynek, hogy azt külön megtárgyalták-e vagy sem.

Az alperes jogelődje nevében és helyett az autókereskedő által történt aláírás jogszerűségével összefüggésben kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a Legfelsőbb Bíróság XXV. számú Polgári elvi döntésében foglalt írásbeliség követelményének megfelel a meghatalmazás. A képviselő útján eljáró szerződő fél aláírása szempontjából alakilag érvényes az írásbeliséghez kötött és képviselő közreműködésével létrejött szerződés. A szerződést tartalmazó okiratból kitűnik, hogy a megállapodást ténylegesen aláíró természetes személy nem a saját nevében, hanem az okiratban megjelölt szerződő fél nevében és képviselőként jár el. A Hpt. 210.§ (1) bekezdése csupán írásbeli alakot ír elő a pénzügyi intézmény pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződésére. Kiemelte, hogy a hitel nyújtásáról és annak feltételeiről, a hitelszerződés részleteiről nem a kereskedő cég, hanem az alperes jogelődje döntött. Nem a kölcsönszerződés alakiságát érintő kérdés, hogy a kereskedő cég a kölcsönszerződés előkészítése során hogyan járt el, az adott tevékenység PSZÁF engedélyhez kötött volt-e vagy sem. A Hpt. egyes pénzügyi szolgáltatások nyújtására irányuló tevékenység folytatásához a szerződéskötés időpontjában megkívánta a PSZÁF engedélyt, az engedély hiányában kötött jogügylet az azonban az érvénytelenség következményét nem fűzte, ezért az 1959. évi Ptk. 217.§-a alapján érvényesen létrejött a szerződés.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak kereseti kérelme szerinti megváltoztatását kérte. Hangsúlyozottan hivatkozott arra, hogy a szerződést az autókereskedő a Hpt. 2. számú melléklet első fejezet 12.b. pontja szerinti „b” típusú ügynökként írta alá, akinek a pénzkölcsön nyújtására irányuló kölcsönszerződés megkötésével kapcsolatos üzleti képviselői joggal való felruházása a Hpt. 2. számú melléklet első fejezet 12.a. pontjának és a 13.§ (1) bekezdés c) pontjának megkerülésére irányul, ezért a szerződés az 1959. évi Ptk. 200.§ (2) bekezdése alapján semmis. Az üzletszabályzatot egyedileg nem tárgyalták meg, így az nem vált a szerződés részévé. A kockázatteljesítő nyilatkozatot külön nem ismertették vele, azt nem írta alá, a kapott tájékoztatás alapján pedig nem láthatta előre, hogy az árfolyamváltozás bekövetkezése reális, és annak hatására az általa teljesítendő ellenszolgáltatás mértéke a hitel futamideje alatt korlátlanul növekedhet. Az árfolyamváltozás fogyasztóra telepítése ezért tisztességtelen szerződési feltétel. Álláspontja szerint a törlesztőrészek nem helytálló meghatározása a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 166.§ (2) bekezdésével ellentétes, amely a Hpt. 77.§ (1) bekezdésében foglaltak megsértéséhez, illetve a pénzügyi intézményt terhelő együttműködési és tájékoztatási kötelezettség elmulasztásához hasonlóan a szerződés semmisségét eredményezi. Hivatkozott arra is, hogy a felek szerződéses akarata eltért egymástól. Havi 52.674 forint összegű törlesztés mellett 120 hónapra kívánt kölcsönt felvenni, ezzel szemben a szerződés a futamidőt 132 hónapban maximálta. A másodfokú eljárásban a per tárgyalásának felfüggesztését kérte az Európai Unió Bírósága előtt C-00/17. szám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésekkel és a keresetet elutasító érdemi döntésével is egyetértett a másodfokú bíróság.

A felperes fellebbezésében változatlanul hivatkozott a perbeli kölcsönszerződés 1959. évi Ptk.200.§ (2) bekezdése szerinti érvénytelenségére. Ezzel kapcsolatos jogi indokait azzal egészítette ki, hogy a J Kft. a Hpt. 2. számú melléklete 12.b. pontja szerinti ügynöki tevékenységet végzett. A „b” típusú ügynök pénzkölcsön nyújtására irányuló kölcsönszerződés megkötésével kapcsolatos üzleti képviseleti joggal történő felruházása viszont a Hpt. 2. számú melléklet I.12.a. pontjának, valamint a Hpt. 13.§ (1) bekezdés c) pontjának megkerülésére irányult, ebből kifolyólag semmis.

A Hpt. 2. számú melléklet I. fejezet 12. pontja szerint pénzügyi szolgáltatás közvetítése (ügynöki tevékenység):

- a) pénzügyi intézmény javára, nevében, felelősségére és kockázatára folytatott tevékenység, amelynek célja a pénzügyi intézmény pénzügyi szolgáltatási, illetőleg kiegészítő pénzügyi szolgáltatási tevékenységének megbízási szerződés keretében történő végzése,
- b) pénzügyi intézmény pénzügyi szolgáltatási, illetőleg kiegészítő pénzügyi szolgáltatási tevékenységének elősegítése érdekében végzett tevékenység, amelynek során az ügyfél pénzét, illetve eszközét nem kezelik és a pénzügyi intézmény kockázatára önállóan kötelezettséget nem vállalnak.

Az alperes és a J Kft. között 2006. október 24. napján kelt együttműködési megállapodás 5. pontja szerint a megállapodás aláírásával az alperes jogelődje meghatalmazta a J Kft.-t, hogy az általa forgalmazott gépjárműre az alperesi jogelőd által elkészített és jóváhagyott hitel- és pénzügyi lízingszerződéseket vagy az alperesi jogelőd számítógépes programja segítségével a J Kft. által elkészített szerződéseket az alperesi jogelőd nevében és helyett eljárva cégszerűen aláírja, amennyiben erre az alperesi jogelőd szerződésenként cégszerűen aláírt és szerződésszámmal ellátott meghatalmazásával feljogosítja. A megállapodás értelmében a J Kft. kizárólag olyan szerződést készíthet el és írhat alá, amelynek tartalma és feltételei maradéktalanul megegyeznek a J Kft. és az ügyfél által aláírt hitelkérelemben, illetve az alperesi jogelőd ügyletenkénti meghatalmazásában foglaltakkal. A meghatalmazás csak olyan szerződésekre vonatkozik, amelynél az alperesi jogelőd az ügyfelet hitelképesnek minősítette, és az ügyfél változtatás nélkül elfogadja az alperesi jogelőd által kidolgozott, illetve jóváhagyott szerződést, valamint annak mellékleteit. A megállapodás 7. pontja részletezte az alperesi jogelőd által végzett hitelbírálathoz szükséges dokumentumokat és az eljárás folyamatát.

Az együttműködési megállapodás idézett pontjai és a perbeli kölcsönszerződés megkötésére vonatkozó, 2007. november 23. napján adott meghatalmazás alapján megállapítható, hogy a J Kft. a kölcsönszerződés aláírásával önállóan kötelezettséget nem vállalt, kockázatvállalásról nem döntött. A szerződés megkötésére irányuló képviseleti joggal történő felruházása „a” típusú ügynöki tevékenység végzésére nem jogosította fel, illetőleg nem is végzett, így a megállapodás a felperes hivatkozásával szemben jogszabály megkerülésére nem irányult [1959. évi Ptk.200.§ (2) bekezdése].

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a felperesnek azzal az álláspontjával, hogy az üzletszabályzatban foglaltak nem képezhetik a szerződés részét, mert egyedileg történő meg tárgyalására nem került sor.

Az 1959. évi Ptk. szerződéskötéskor hatályban volt 205/A.§ (1) bekezdése szerint általános szerződési feltételnek minősül az a szerződési feltétel, amelyet az egyik fél több szerződés megkötése céljából egyoldalúan a másik fél közreműködése nélkül előre meghatároz, és amelyet a felek egyedileg nem tárgyaltak meg. Az egyedi megtárgyaltság hiánya tehát az általános szerződési feltételek fogalmi eleme, ami abból ered, hogy az adott típusú szolgáltatásra történő nagyszámú szerződéskötés esetén a klasszikus szerződéskötési modell nem működőképes, nincs lehetőség arra, hogy a szolgáltató minden ügyfelével egyenként megállapodjon a szerződés valamennyi feltételében. Az egyedi megtárgyaltság hiányából tehát nem következik az általános feltételek érvénytelensége, miként az sem, hogy ne vált volna a perbeli kölcsönszerződés részévé.

Az 1959. évi Ptk. 205/B.§ (1) bekezdése értelmében az általános szerződési feltétel akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartamát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta. A perbeli kölcsönszerződésből egyértelműen kiderül az a pénzügyi szerződési gyakorlatnak maradéktalanul megfelelő tény, hogy a szerződés üzletszabályzat (azaz az abban foglalt általános szerződési feltételek) alkalmazásával jön létre, a felperes pedig e feltételek megismerését kinyilvánító nyilatkozatot írt alá. Ez a nyilatkozat önmagában is tükrözi a hitelezőnek azt a szerződési akaratát, hogy az általános szerződési feltételek szerződésbe emelése a szerződés megkötésének feltétele, amit a kölcsönbevevő az aláírással tudomásul vett.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azt a következtetését is, hogy az árfolyamkockázat viselésének kötelezettsége az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára a perbeli szerződési feltételek alapján világos és érthető volt.

Előre bocsátja a másodfokú bíróság, hogy a Hpt. 203.§ (6) bekezdésében előírt külön kockázattájékoztató nyilatkozat hiánya nem eredményezi a szerződés érvénytelenségét, csupán annyit jelent, hogy a szerződés rendelkezései, illetve a szerződéskötéskor szóban kapott tájékoztatás alapján kell vizsgálni, hogy a fogyasztó alappal gondolhatta-e, miszerint őt nem terheli árfolyamkockázat, illetve az árfolyam reá nézve kedvezőtlen változásának nincsen felső határa.

A perbeli hitelszerződés 6. pontja rögzíti, hogy a szerződés CHF alapú. A 7. pontja szerint deviza alapú finanszírozás esetén a törlesztőrészletek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyam- és kamatalakulásától függően változhat. Ennek jelentős kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelődése nem csak az esedékes törlesztőrészletek növekedését eredményezheti, de a teljes hátralévő tőketartozást is növeli. A hitelszerződés lejárat előtti megszűnése vagy módosulása esetén a teljes hátralévő tőketartozást érintő árfolyamkülönbözet egy összegben esedékessé válik. Az adós kijelenti, hogy tudatában van a deviza alapú finanszírozás fokozott kockázatának, és vállalja ennek következményeit. Ugyanezt a figyelmeztetést tartalmazza az üzletszabályzat 18.3.4. pontja is. A perbeli hitelszerződés és az üzletszabályzat idézett rendelkezése, valamint az üzletszabályzat 18.3.2. és 18.3.3. pontjai alapján az átlagos fogyasztó mércéjén keresztül megítélt felperes számára egyértelműen felismerhetőnek kellett lennie, hogy az ügyletnek árfolyam-kockázata van, amely korlátozás nélkül kizárólag őt terheli, és az árfolyam reá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa.

A felperes fellebbezésében is utalt az alperes jogelődjét terhelő tájékoztatási és együttműködési kötelezettség megsértésére (1959. évi Ptk. 205.§ (3) bekezdés), amely azonban nem a szerződés érvényességét érintő kérdés, hanem a szerződésszegés, illetőleg az alperes esetleges kártérítési felelőssége körében vizsgálható. A Hpt. felperes által felhívott 77.§ (1) bekezdése pedig a pénzintézetek biztonságos tevékenységét, ésszerű kockázatvállalását hivatott biztosítani, nem pedig

az adósok kockázatát csökkenteni. E rendelkezés megszegése felügyeleti intézkedést vonhat maga után, de nem teszi érvénytelenné a szerződést.

A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 166.§ (2) bekezdésébe ütközés folytán fennálló érvénytelenségre a felperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, így erre alapítottan a Pp. 247.§ (1) bekezdéséből következően a másodfokú eljárásban igényt már nem érvényesíthetett. A hitelszerződés 5-7./ pontjában foglaltakat az elsőfokú bíróság a Hpt. 213.§ (1) bekezdés e) pontjára alapított semmisségi kereset kapcsán részletesen vizsgálta, kitérve arra is, hogy a szerződés hivatkozott pontjai az általános szerződési feltételekkel együtt alkalmazandók. A felperes fellebbezésében hivatkozott a az 1959. évi Ptk. 205.§ (6) bekezdésére (helyesen 205/C.§-ára) és a felek közötti szerződési akarat hiányára is. Ezzel kapcsolatosan azonban az elsőfokú eljárásban keresetet nem terjesztett elő, konkrét kérelmet fellebbezésében sem adott elő, ezért ezek érdemi vizsgálatát a másodfokú bíróság a Pp.247.§ (1) bekezdése alapján mellőzte.

A másodfokú bíróság a felperes tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmének teljesítését nem találta indokoltnak. A C-00/17. számú I és K előzetes döntéshozatali ügy, a Fővárosi Ítélőtábla által kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás az árfolyamkockázat kérdésével kapcsolatos, és elsősorban annak tisztázására irányul, hogy az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó és a devizahitel-szerződések egyik fő tárgyának tekinthető feltétel tisztességtelen jellege a 93/13/EGK irányelv alapján egyáltalán vizsgálható-e.

Az előzetes döntéshozatali eljárás szóban forgó kezdeményezése az irányadó nemzeti jognak, a deviza törvények rendelkezéseinek azon az értelmezésén alapul, hogy az árfolyamrésszel együtt az árfolyamkockázat viselésének kötelezettségét is előíró tisztességtelen szerződési feltétel kiesésével az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződési feltétel jogalkotási beavatkozás következtében ex tunc hatállyal vált a szerződés részévé. Az árfolyamkockázatot érintő ex tunc hatályú beavatkozásra vonatkozó, a kevesebbről a többre (az érfolyam mikénti alkalmazásából az árfolyamkockázat viselésének kötelezettségére) típusú következtetésen alapuló, közvetett értelmezéshez azonban jogalkalmazói konszenzus nem fűződik. Az előzetes döntéshozatali eljárás tárgyává tett kérdések ennek megfelelően elsődlegesen nem valamely közösségi jogi aktus, hanem a nemzeti jog értelmezését igénylik, amit az Alaptörvény 28. cikkének értelmében az uniós jog primátusának elvét nem sértve a nemzeti bíróságoknak kell elvégezniük.

Ezen túlmenően a jelen perben a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés tisztességtelensége vizsgálhatóságának akadálya az 1959. évi Ptk. szerződéskötéskor hatályos 209.§ (4) bekezdése alapján megállapítható volt, így a per előkérdésének nem tekinthető, hogy a vizsgálhatóságot kizáró más jogi akadály is fennáll-e. Erre figyelemmel a per tárgyalásának felfüggesztése sem volt indokolt, míg a előzetes döntéshozatali eljárással érintett egyéb kérdések (így különösen az árfolyamrés és az árfolyamkockázat úgynevezett kumulatív hatása) a jelen perben nem merültek fel.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp.78.§ (1) bekezdése alapján a sikertelenül fellebbező felperest kötelezte a másodfokú bíróság az alperes ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg. A felperes személyes költségmentességben részesült, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a költségmentesség

alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a alapján az állam viseli.

Pécs, 2017. június 13.

. Kutas Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Vagyicska Petra s.k. előadó bírő, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bírő